

Υπήρξα αρχηγός των Γνωστικών

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 04 Φεβρουαρίου 2014 21:41 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 84 Email 2 137

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Γιώργου Καραϊσαρίδη

Αθήνα 2013

(Μέρος Α')

Στο δρόμο της αναζήτησης.

Το καλοκαίρι του 1981, ένα περίεργο έντυπο με αρχαία αιγυπτιακά σχέδια και ακατάληπτο ως επί το πλείστον κείμενο μου κίνησε την περιέργεια κι υπήρξε η αφορμή της εμπλοκής μου σε μια σειρά «Σεμιναρίων Γνωστικής Ψυχολογίας», στην αρχή, τα οποία κατέληξαν στην ένταξή μου σε μια Νεογνωστική, αποκρυφιστική, παραθρησκευτική οργάνωση.

Στα πλαίσια αυτού του νέου μου ενδιαφέροντος και κάτω από τη δήθεν διακριτική, πλην όμως, ασφυκτική πνευματική μεθόδευση του αλλοδαπού αρχηγού της Οργάνωσης, στην Ελλάδα, σταμάτησα την εργασία μου -διέλυσα ένα προσοδοφόρο, μικρό διαφημιστικό γραφείο και εγκατέλειψα την θέση του καθηγητή ιδιωτικής σχολής-, παντρεύτηκα, για τις ανάγκες της Οργάνωσης, μετακόμισα στην συμπτωτεύουσα, για να διαδώσω την νέα μου πίστη και σε άλλους και γενικά ανέλαβα την χρηματοδότηση της Κίνησης σε μεγάλο βαθμό -πάνω από 350.000 δρχ.-, την περίοδο 1981-1983.

Περί τα μέσα του 1983, μετά από δύο ετών διακριτικές προσπάθειες των δικών μου κι αφού και προσωπικά διαπίστωσα σοβαρές αντιφάσεις στις διδασκαλίες της Οργάνωσης και ανακολουθία στον τρόπο ζωής και πολιτείας των αρχηγών της στο εξωτερικό, εγκατέλειψα την Κίνηση.

Επί δύο χρόνια προσπάθησα να ξαναβρω τον εαυτό μου μετά από αλλεπάλληλες μετακομίσεις σε άλλες πόλεις -Βόλο, Χαλκίδα- και μόλις το 1986 μπόρεσα να επανενταχθώ ολοκληρωτικά στο κοινωνικό σύνολο, να ξαναρχίσω την εργασία μου και να αποκτήσω μια ομαλή οικογενειακή ζωή.

Ένα εξάμηνο μετά την απεμπλοκή μου από την Οργάνωση ήλθα σε επαφή με την Ορθόδοξη Χριστιανική πίστη, που κάλυψε σταδιακά τις πνευματικές μου ανάγκες και αναζητήσεις.

Σήμερα, μετά 30 χρόνια Ορθόδοξης λειτουργικής ζωής είμαι σε θέση να κατανοήσω τις διαφορές μεταξύ Ορθοδοξίας και Νεογνωστικισμού και να δηλώσω με έμφαση ότι ενώ η πρώτη ταυτίζεται με το Ευαγγέλιο της Σωτηρίας, ο δεύτερος αντιπροσωπεύει το ευαγγέλιο του όφους.

Πιστεύω ακόμη ότι δεν θα είχα ποτέ οδηγηθεί στην πλάνη των Νεογνωστικών αν είχαν υπάρξει κάποιες προϋποθέσεις πλατύτερης ενημέρωσής μου πάνω στην πίστη, αλλά περισσότερο στην λειτουργική ζωή της Εκκλησίας στην οποία είχα βαπτισθεί.

Στην οικογένειά μου, μια τυπική αστική οικογένεια του μεσοπολέμου, διδάχθηκα να αγαπώ τον Θεό και τον Χριστό από μια Καθολική μητέρα, που ενώ πίστευε, δεν είχε και πολλές σχέσεις με την εκκλησία του δόγματός της.

Ο πατέρας μου με έπαιρνε, σαν παιδί, μερικές φορές στην Εκκλησία τις Κυριακές κι αυτές με το ζόρι.

Τα Χριστούγεννα ήταν για την οικογένεια μας η ημέρα του έλατου και των δώρων.

Στα 11 χρόνια μου, με δική μου πρωτοβουλία, ζήτησα να παρακολουθήσω κατηχητικό στην ενορία μου -κάποιοι από τους φίλους μου το παρακολουθούσαν- αλλά μετά από δύο, τρεις φορές, επενέβη «προοδευτικό» μέλος της οικογένειάς μου και το κατηχητικό σταμάτησε. Το ίδιο συγγενικό μου πρόσωπο είχε φροντίσει να με εγγράψω από νωρίς στα εκπαιδευτικά και ψυχαγωγικά προγράμματα της Χ.Α.Ν. κι αργότερα στο Σώμα Ελλήνων Προσκόπων, όπου παρέμεινα επί 12 χρόνια και είχα σημαντική «εξέλιξη».

Δύο από τους θείους μου υπήρξαν μέλη του Τεκτονισμού, σε υψηλούς μάλιστα βαθμούς. Έτσι, στα 18 μου χρόνια, πέρασα από την «Λευκή Τελετή Λυκιδέως», ένα Τυπικό για την είσοδο των παιδιών των Τεκτόνων στη «Μεγάλη Ανατολή της Ελλάδος».

Τότε πίστευα ότι η Μασονία είναι μια οργάνωση επαγγελματικής αλληλοβοήθειας μόνο κι ότι η παρουσία μου εκεί ήταν μια εξασφάλιση για την επαγγελματική μου σταδιοδρομία.

Οι επισκέψεις μου στη «στοιά» ήταν στο σύνολο τρεις, εκείνη την εποχή. Από τότε, δεν είχα άλλη επαφή με τους μασόνους.

Ένα μεγάλο μέρος της θρησκευτικής μου ενημέρωσης το οφείλω αναμφισβήτητα στο σχολείο, στο μάθημα των θρησκευτικών, μία φορά την εβδομάδα.

Σήμερα σκέπτομαι ότι αν είχε λείψει έστω και η μία αυτή ώρα την εβδομάδα, εγώ δεν θα είχα την παραμικρή πλέον πρόσβαση στα της πίστης μου, τη στιγμή, που το οικογενειακό μου περιβάλλον δεν ήταν κατάλληλο για την διαμόρφωση μιας θρησκευτικής παιδείας στα πλαίσια της Ορθοδοξίας.

Ακόμη κατανόω πλήρως την προσπάθεια, που καταβάλλεται από κάποιους αντίχριστους κύκλους για την κατάργηση του μαθήματος των θρησκευτικών στα σχολεία ή την αντικατάστασή του με «θρησκευολογία» ή παραθρησκευτικές ή αποκρυφιστικές διδασκαλίες, κάτι πολύ συχνό στις μέρες μας.

Στη διάρκεια της δωδεκάχρονης προσκοπικής «θητείας» μου, επαφή με την Εκκλησία είχα την Μεγάλη Εβδομάδα για την «τήρηση της τάξης» στις Ακολουθίες και κάποιες Κυριακές, πριν την κυριακάτικη συγκέντρωση της Ομάδας.

Τις Κυριακές αυτές, ο εκκλησιασμός γίνονταν ομαδικά, εν στολή και δεν διαρκούσε περισσότερο από μια ώρα. Φεύγαμε πολύ πριν το τέλος της λειτουργίας.

Ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο της εποχής εκείνης έχει παραμείνει έντονα στη μνήμη μου και πιστεύω ότι διαμόρφωσε αρκετά την μετέπειτα στάση μου απέναντι στον κλήρο.

Ως αρχηγός Ομάδος Προσκόπων, συνόδευσα μια Κυριακή πρωί περί τους 15 προσκόπους στην εκκλησία και μετά το Ευαγγέλιο, μάζεψα την Ομάδα -για να μη «χάσουμε και το δικό μας πρόγραμμα»- και αποχωρήσαμε.

Δεν είχαμε απομακρυνθεί, όταν ο νεωκόρος μας πρόλαβε λέγοντας μου: «Σε θέλει ο Αρχιμανδρίτης».

Άφησα την Ομάδα κι έσπευσα στην Εκκλησία για να δεχθώ απρόοπτα από τον προϊστάμενο του Ναού, μέσα στο Ιερό, διαρκούσης της Λειτουργίας, μια τρομερή κατσάδα, «γιατί πήρα τα παιδιά του κόσμου από την Εκκλησία».

Στην πνευματική κατάσταση της εποχής εκείνης, μου ήταν αδύνατον να αντιληφθώ τον λόγο για τον οποίο ο αγαθός γέροντας μου είχε βάλει εκείνες τις φωνές...

Μου έκανε μόνον εντύπωση το γεγονός ότι ενώ έβγαινε κατά διαστήματα στην Ωραία Πύλη για τις ανάγκες της Λειτουργίας, μόλις τελείωνε, ξαναρχόταν κοντά μου και συνέχιζε να μου φωνάζει.

Η έλλειψη διάκρισης του γέροντα αφ' ενός και η κάπως θεατρική αυτή συμμετοχή στη Λειτουργία, υπήρξε για μένα καθοριστική αιτία, που χαρακτηρίζει την μετέπειτα στάση μου απέναντι στον κλήρο και στην Εκκλησία.

Ένα ακόμη παρόμοιο γεγονός, πολύ αργότερα, ολοκλήρωσε την εικόνα.

Στη διάρκεια του γάμου φιλικού μου προσώπου -στην εκκλησία πλέον πήγαινα μόνο με κοινωνικές ευκαιρίες γάμων-βαπτίσεων- ένας από τους ιερείς, δημόσια, επέκρινε την συνοδό μου, που φορούσε έξωμο φόρεμα.

Πώς μνήθηκα στην παραθρησκεία

Ταυτόχρονα με την έλλειψη ουσιαστικής ποιμαντικής φροντίδας στη ζωή μου, η παρουσία ενός πλήθους «θεωριών», ψευτοεπιστημονικού περιεχομένου, που προβάλλονται μαζικά από τον Τύπο και ιδιαίτερα από τα περιοδικά ποικίλης ύλης, ερχόταν να γεμίσει το κενό, που άφηνε η απουσία της πραγματικής πνευματικότητας.

Η παραφιλολογία και πρωτίστως η λεγομένη «επιστημονική φαντασία» είχε το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης, πιστεύω, στην διαμόρφωση του κατάλληλου κλίματος για να δεχθώ τους κάθε λογής υπαρξιακούς προσανατολισμούς.

Σε έναν κόσμο φανταστικό, «επιστημονικά εξελιγμένο», που πιστεύεται πως όλα είναι δυνατά για τα «εξελιγμένα» όντα, είτε από άλλους πλανήτες προέρχονται αυτά, όπως λέγεται, είτε από τη Γη μας, ο αποκρυφισμός φορά το «επιστημονικό» προσωπείο του και οι «πανάρχαιες διδασκαλίες» σερβίρονται ξαναξεσταμένες όπως το καλεί η εποχή.

Παράλληλα, ψευτοερευνητές τύπου Ντένικεν εκδίδουν βιβλία για περιέργα, ανεμμήνευτα «φαινόμενα», ενώ ψευτοθιβετιανοί τύπου Ράμπα και ψευτοσαμάνες τύπου Καστανέντα γεμίζουν τα ράφια των βιβλιοπωλείων και τα κεφάλια των πνευματικά αστήρικτων.

Το σκηνοθέτη αυτό είναι το πρώτο στάδιο για την εισαγωγή των αφελών στην παραθρησκεία, με τα εκατοντάδες της πρόσωπα και με τα προσωπεία της ψυχολογίας, φιλοσοφίας, εναλλακτικής ιατρικής, γυμναστικής κλπ.

Η επιστημονική παραφιλολογία υπήρξε για μένα ο πρώτος και βασικός μεγάλος μου έρωτας και τα περί τα U.F.O. άσκησαν μεγάλη γοητεία επάνω μου μέχρι και σε μεγάλη ηλικία.

Έτσι, όταν ξανασυνάντησα αυτά τα θέματα στα πλαίσια της νέας μου πνευματικής ενασχόλησης, μέσα στη Νεογνωστική Κίνηση, η χαρά μου συναγωνίζονταν την βεβαιότητα ότι αυτή ήταν η θρησκεία και η διδασκαλία, που μου ταίριαζαν καλύτερα, μιας και η διδασκαλία αυτή προσανατολίζει τον καθένα να ακόλουθη τον «προσωπικό του δρόμο» και ενθαρρύνει, δήθεν, την «ελεύθερη έρευνα» στα φυσικά και μεταφυσικά πράγματα, χωρίς δογματισμούς.

Το πάντρεμα, λοιπόν, του μεταφυσικού με το «επιστημονικό» πραγματοποιείται στις οργάνωσεις αυτές κατά τον πλέον έξυπνο τρόπο -υπάρχει ακόμη και συγκεκριμένη πρακτική, με ειδικά μάντρα (ήχους ή φθόγγους) για την επίκληση εξωγήινων, που σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις της Οργάνωσης εμφανίζονται με τα διαστημόπλοια τους.

Ακόμη, η έλλειψη και στοιχειώδους προηγούμενης πνευματικής ζωής δημιουργεί το κατάλληλο κλίμα εντυπωσιασμού στον νεόφυτο της Οργάνωσης όταν, μετά τις πρώτες δοκιμές χαλάρωσης-συγκέντρωσης, βιώσει τυχόν κάποιες από τις λεγόμενες «αστρικές» ή και γενικά, «παραψυχολογικές εμπειρίες».

Οι εμπειρίες αυτές, όμοιες κατά κανόνα με τις ψυχεδελικές εμπειρίες, που έχουν οι χρήστες ψυχοφαρμάκων και άλλων αντίστοιχων ουσιών, εντυπωσιάζουν συνήθως τον νεόφυτο και τον πείθουν ότι βρίσκεται στον σωστό δρόμο κι ότι προοδεύει στα μεταφυσικά πράγματα ενώ πολλές από τις καταστάσεις αυτές για μεν την επιστήμη εντάσσονται στον χώρο της ψευδαίσθησης ή της παραίσθησης για δε την Εκκλησία ανάγονται σε δαιμονιώδεις καταστάσεις.

Στα πλαίσια αυτών των σχετικών πρακτικών, είχα κι εγώ τις αντίστοιχες «εμπειρίες» μου, που τότε με είχαν πείσει ότι η Οργάνωση ήταν ο μόνος αληθινός δρόμος.

Η ενθάρρυνση για προσφορά είναι ένα άλλο μέσον με το οποίο η Οργάνωση προσπαθεί να φέρει τους ανθρώπους κοντά της.

Σε έναν χριστιανικό χώρο όπως η Ελλάδα, είναι φυσικό κάθε διδασκαλία, που αναφέρεται στην προσφορά να εκλαμβάνεται σαν θετική διδασκαλία.

Έτσι, η Οργάνωση μας προέτρεπε να δίνουμε στον συνάνθρωπο αγάπη με τον «καλύτερο δυνατό τρόπο». Να του δίνουμε αυτή την ίδια τη διδασκαλία, που «τόσο μας είχε βοηθήσει να γνωρίσουμε τον εαυτό μας» κι έτσι «να γίνουμε καλύτεροι».

Η Οργάνωση, λοιπόν, ταύτιζε την «Αγάπη για την Ανθρωπότητα» με τον προσηλυτισμό και άλλων στις διδαχές της. Και, βέβαια, οι οικονομικές και άλλες υλικές παροχές ήταν πάντα το μέσον με το οποίο η Κίνηση θα γινόταν πιο δελεαστική και αξιόμαχη στο «γρηματιστήριο των ιδεών και των δογμάτων». Κι ακόμη, ο ελεύθερος χρόνος, στην αρχή κι όλος ο χρόνος αργότερα του πιστού γίνονταν προσφορά σ' αυτού του είδους την αντίληψη περί αγάπης προς τον συνάνθρωπο, από τον οποίο σε χώριζε, στην ουσία, η διδασκαλία περί Κάρμα και το δόγμα περί του Προσωπικού Δρόμου του καθενός μας.

Το νέο δόγμα

Η άγνοια βασικών δογμάτων της Εκκλησίας επέτρεψαν στην Οργάνωση να δελεάσει πολλούς από εμάς με την χριστολογία της.

Παρουσιάζοντας τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, αρχικά, σαν τον «μεγαλύτερο Αβατάρ (διδάσκαλο, πνευματικό οδηγό), που γνώρισε ποτέ ο κόσμος» -κάτι, που φυσικά, δεν θα ελιχειρούσε, αν ασκούσε τον προσηλυτισμό της σε κάποια από τα κράτη του Ισλάμ- μας καθυσήχασε αρχικά για να μας σερβίρει στη συνέχεια το δόγμα της περί «Χριστικής Κατάστασης» -δόγμα κοινό στον αποκρυφισμό, στην Θεοσοφία και σε κάποιες από τις ανατολικές θρησκείες- όπου οι πάντες μπορούν να γίνουν θεοί και αβατάρ.

Έτσι, έγινε σταδιακά αποδεκτός και στην δική μου συνείδηση ο αρχηγός και μεσσίας της Οργάνωσης σαν ο Χριστός αυτής της συγκεκριμένης εποχής, της Υδροχοϊκής Εποχής, ενώ ο Κύριος Ιησούς παραμερίστηκε στην προηγούμενη εποχή, των Ιχθύων.

Φαίνεται όμως, ότι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός «βαστούσε γερά μέσα μου» γιατί, θυμάμαι, παραμονή Χριστουγέννων, στο Κέντρο μου, που ίδρυσα στη Θεσσαλονίκη, «οδήγησα μια Αλυσίδα» δικής μου εμπνεύσεως -οι «Αλυσίδες» είναι ειδικές πρακτικές, του «Εσωτερικού Κύκλου Μύησης», που περιλαμβάνουν ομαδικές επικλήσεις και άλλες αποκρυφιστικές διαδικασίες- και παρά το αυστηρά καθορισμένο Τυπικό των πρακτικών αυτών, εγώ αφιέρωσα την Αλυσίδα στον «Διδάσκαλο Ιησού Χριστό», που γεννιόταν την ώρα εκείνη.

Πιστεύω ότι στις δύσκολες εκείνες ημέρες της αποστασίας μου ο Θεός δεν με εγκατέλειψε ούτε στιγμή, παρά την υποτυπώδη θρησκευτική μου παιδεία.

Ένα άλλο σημείο, που εκμεταλλεύθηκε η Οργάνωση στην περίπτωση μου -και πιστεύω και σε άλλες περιπτώσεις γενικά- ήταν η επιθυμία μου να βελτιώσω τον εαυτό μου, να απαλλαγώ από τα ελαττώματά μου.

Στο σημείο αυτό η Οργάνωση κηρύττει ότι ο εγωισμός (η υπερηφάνεια) είναι από τα βασικότερα ελαττώματα και προτρέπει, δήθεν, προς την ταπεινώση για να διακηρύξει αμέσως μετά ότι ο απαλλασσόμενος από τα ελαττώματα γίνεται ο «Υπεράνθρωπος, που λαμβάνει ρομφαία πυρός και κάθετα σε θρόνο και κυβερνά».

Ακόμη, η Οργάνωση διδάσκει ότι η λαγνεία είναι ένα από τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα κι ότι ο άνθρωπος πρέπει να φθάσει στον τέλειο εξαγνισμό, αλλά σαν λύση προτείνει την «Σεξουαλική Αλχημεία», δηλαδή, μια σεξουαλική πρακτική που συνήθως οδηγεί στον σεξουαλικό υπερκορεσμό.

Πολύ σύντομα κατανόησα ότι δεν ήμασταν «ελεύθεροι αναζητητές της αλήθειας», αλλά οπαδοί μιας συγκεκριμένης πίστης, έτσι όπως την είχε διαμορφώσει ο αρχηγός της Κίνησης. Όμως την εποχή εκείνη, η Οργάνωση φαινόταν να είναι για μένα το παν, την στιγμή, που οι γέφυρες με τον παλιό κόσμο είχαν κοπεί και η Κίνηση προσφερόταν να καλύψει την κάθε ανάγκη μου.

Η Οργάνωση ήταν η οικογένεια μου, η φιλική μου συντροφιά, ο χώρος όπου δεχόμουν την αναγνώριση μου, το πεδίο της πνευματικής μου αναζήτησης.

Η Οργάνωση φρόντιζε να με αποδεσμεύσει από κάθε άλλη, εκτός αυτής, εξάρτηση, διαβολοποιώντας τα πάντα και καλλιεργώντας ένα έντονο κλίμα δεισιδαιμονίας, όπου παντού καιροφυλακτούσαν αγαθά και κακοποιά πνεύματα, θεοί και δαίμονες απέναντι στους οποίους πρέπει να βρίσκεται κανείς συνεχώς σε επιφυλακή.

Έτσι ο «νεοφώτιστος» προγραμματίζεται αρχικά από την ίδια την διδασκαλία και ενθαρρύνεται στον αυτοπρογραμματισμό αργότερα με ειδικές πρακτικές, όπως η «Μετατροπή των Εντυπώσεων» κατά την οποία υποχρεούται να «επεξεργάζεται» στην αρχή διανοητικά και αργότερα «συνειδητά» (αυτόματα, χωρίς σκέψη), τις θετικές ή αρνητικές εντυπώσεις, που τον προκαλούν και να επιλέγει την εκάστοτε αντίδραση του.

Το βόλεμα, λοιπόν, στην Οργάνωση είναι ένα βασικό στοιχείο για την παραμονή του θύματος σ' αυτήν, ακόμη κι όταν υπάρχουν οι διάφορες αντιρρήσεις και αμφιβολίες.

Ένα άλλο από τα τεχνάσματα, που η Οργάνωση χρησιμοποιούσε ήταν η καλλιέργεια ενός κλίματος φόβου απέναντι στον υποτιθέμενο «διωγμό», που η κρατούσα θρησκεία θα εξαπέλυε εναντίον μας αν πληροφορούσαν την ύπαρξη της Οργάνωσης και την διδασκαλία μας. Αν και η μόνη πολεμική, που εγώ προσωπικά δέχθηκα στις διαλέξεις μου ήταν δύο ή τρεις αδύναμες αντιπαραθέσεις, υπό την μορφή ερωτήσεων, τις όποιες εξουδετέρωσα εύκολα, μιας και οι άνθρωποι, που τις επιχειρήσαν στερούσαν στοιχείων επί της διδασκαλίας των «Γνωστικών». Μου έδωσαν τη δυνατότητα να μεپردέσω τα πράγματα τη στιγμή, που το ακροατήριο αγνοούσε τα βασικά δόγματα της Ορθοδοξίας.

Κάποτε, πάλι, ο ιερέας της ενορίας, όπου είχα το Κέντρο, στη Θεσσαλονίκη, με κάλεσε να συζητήσουμε, αλλ' εγώ απέφυγα την πρόσκληση.

Η επιστροφή

Η πιο σοβαρή αντιπαράθεση απόψεων υπήρξε του π. Αντώνιου Αλεβιζόπουλου, όταν κάποτε, άγνωστος σε μένα τότε, μου τηλεφώνησε και επί μία ώρα προσπάθησε να με ευαισθητοποιήσει επάνω στις διαφορές μεταξύ της Ορθοδοξίας και των διδασκαλιών της Οργάνωσης.

Η προσπάθειά του αυτή, μου είχε δημιουργήσει, θυμούμαι, μεγάλη πίεση γιατί δεν κατανοούσα την ανάγκη μιας τέτοιας αντιπαράθεσης την στιγμή, που ήμουν τότε πεπεισμένος ότι «όλες οι θρησκείες οδηγούν τελικά στην αλήθεια» κι ότι «εμείς, οι Γνωστικοί δεν προσπαθούμε να πείσουμε κανένα. Έρχεται σε μας μόνος όποιος είναι έτοιμος γι' αυτό».

Βέβαια η διακριτική παρουσία του π. Αντώνιου και της «Πανελληνίας Ένωσης Γονέων για την Προστασία της Οικογένειας και του Ατόμου» συνόδευσε την περαιτέρω πολιτεία μου με την μορφή βιβλίων και συμβουλών προς τους δικούς μου, μέγχι να ωριμάσει μέσα μου ο Κύριος τη στιγμή της αποδέσμευσης μου από την πλάνη.

Το πιο βασικό στην φάση αυτή της ζωής μου ήταν το γεγονός ότι ποτέ δεν είχα υποψιασθεί, μέχρι την στιγμή εκείνη, ότι στην Ορθοδοξία υπάρχει μια ανεξάντλητη παρακαταθήκη πνευματικότητας, μυστηριακής ζωής, υγιούς μεταφυσικής εμπειρίας -που ο πιστός μπορεί να γευθεί αν ο Θεός το επιτρέψει κι αν είναι προς το συμφέρον του-, αληθινής ταπείνωσης και αγάπης ενώ στον αποκρυφισμό μόνο μιζέρια και εγωισμό και δαιμονιώδεις καταστάσεις μπορεί να αποκομίσει ο «αναζητητής».

Όλα τα ανωτέρω τα είχα ακούσει, από μικρό παιδί, να λέγονται πολλές φορές, ήταν όμως σα να τα ανακάλυπτα για πρώτη φορά μόνο όταν επιθύμησα να ζήσω λειτουργικά εν Ιησού Χριστώ, μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Έτσι, σήμερα αν και αμαρτωλός, ανήκοντας όμως στο Σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, ελπίζω κι εύχομαι για τον εαυτό μου, τους δικούς μου, τον κόσμο ολόκληρο. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμφορά για τον άνθρωπο από την αίρεση. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμφορά από το να μη μπορείς να δεις την Πηγή του Φωτός και της Σωτηρίας. Να νομίζεις ότι βαδίζεις στο Φως, όταν βυθίζεσαι όλο και περισσότερο σε πικνότερο σκοτάδι.

Αλλά, ας εξετάσουμε τα πράγματα πιο αναλυτικά κι από την αρχή....

Συνεχίζεται...

impantokratoros.gr